

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 445. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641101856/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

XXII

Asmadæus var atter paa fri Fod og stod paa Kristianshavns Vold og saa ud over Kalvebodstrand. Der laa Sne, og det frøs; den skarpe Vind havde pisket Sneen fast i Striber op ad Træernes Stammer, Voldgraven var frossen, Amagerland hvidt og koldt og Vandet i Kalvebodstrand bredt, graat og uroligt.

Det var længe siden, Asmadæus havde set saa stort et Stykke Luft og saa stort et Stykke af Jorden, og han stod med den redeligste Vilje til at fløjte henrykt.

Men han frøs.

Der var løbet en Fejl ind i Regnskabet. Han var bleven napper paa en gal Tid og derfor løsladt paa en endnu værre.

Det slog ham et Øjeblik, at naar ens Løvemaaede førte Pavser med sig, burde man sørge for, at Pavserne løb ud, mens der endnu var Bløde paa Træerne. Længslen efter den blaa Luft sad ham i Kroppen; men nu sad Cellens Varme ved dens Side, og af det Makkerskab flød noget forvirrende, der gnavede paa Fornøjelsen.

Nede paa Voldgravens hvide Is hoppede en Krage. Snart sad den og hakkede, snart trippede den og sad saa og hakkede igen, ontrent som en graa Kærling, der sanker Brændsel i en Skov. Asmadæus stod og saa paa den. Saa slog han pludselig i Hænderne, og saa fløj Kragen.

Det var netop det, han vilde. Han vilde se den flyve. Thi det gik op for ham, som han stod og saa paa den Krage, at det, der var i Vejen, var ikke saa meget Kulden som det, at alting stod stille, stod og ventede paa at blive sat i Bevægelse. — at han maatte se at afstedkomme et eller andet, blot en eneste lille bitte rask Handling, for at faa fat i den glade Bevidsthed, at han virkelig var sluppen løs og atter sat i Gang som et lille, snurrende Hjul i hele det store Maskineri.